

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδδς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
τείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλινς; Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)
— *Louis Lurine*: ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἦσαν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐν ἣ κατὰ τὴν
πρώτην συνάντησιν ὁ Φλέρης δεικνύων
τὸν πύργον εἶχεν εἶπη θριαμβευτικῶς:
«Τετέλεσται...» Ἐνθυμηθεὶς τοῦτο ἐσκυ-
θρώπασε καὶ εἶπε σύννους:

— Ἀμετάκλητος λοιπὸν εἶνε ἡ ἀπό-
φασίς σας; Εἰμεθα ἐχθροὶ; Ἄχ! καὶ ἂν
εἰξεύρατε τί κακὸν κάμνετε εἰς τὸν πα-
τέρα σας!... Ἐγῆρασε κατὰ δέκα ἔτη...
Θὰ τρομάξετε ἂν ἰδῆτε πῶς τον κατήν-
τησεν ἡ λύπη... Καὶ νὰ εἰσθε σεῖς ἡ αἰ-
τία!

— Ἐγὼ! ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος ἐρε-
θισθεὶς ἔνεκα τῆς τηλικαύτης ὑποκρισίας
τοῦ Φλέρη. Ἐγὼ; καὶ τολμας νὰ με κα-
τηγορήσης;... Καὶ ὑποθέτετε ὅτι ἐγὼ ἐ-
λησμόνησα τὰ καταχθόνια σχέδια, τὰ ὁ-
ποῖα ἐπανειλημμένως μοι ἔχεις προτείνει;
Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἀπεκρινόμην, ἐνόμισες
ὅτι ἡ σιωπῆ μου ἐσήμαινεν ὅτι ἐπεδοκί-
μαζον αὐτὰ, καὶ ἴσως ἴσως ὅτι καὶ τα ὑ-
πεστήριζον κρυφίως;...»

Καὶ ἀγανακτῶν ἐξέθηκε πρὸς τὸν Φλέ-
ρη διὰ μακρῶν τὰ πάντα, ὥστε ὁ ἄθλιος
ἀπέμεινεν ἐνεὸς καὶ δὲν εἰξευρε τί νὰ
εἶπη.

— Ἄς εἶνε, εἶπε, δὲν εἶπαμε δὲ νὰ ἐ-
ρεθίζεσθε τόσο πολύ... Ἐγὼ εἶμαι ἄν-
θρωπος συμβιβαστικὸς... Νὰ σας εἰπῶ...
Θὰ τον ἀφήσετε λοιπὸν τὸν πατέρα σας
νὰ ὑποφέρει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Δὲν
ἀρνοῦμαι ὅτι ἴσως παρεφέρθη, ἀλλὰ καὶ
σεῖς τον ἐφουρκίσατε... Δὲν εἰμποροῦμεν
νὰ τα συμβιβάσωμεν;

— Τί ἐννοεῖς;
— Σεῖς εἰσθε τώρα ὁ κύριος τῶν πραγ-
μάτων. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἰσθε μετριο-
παθής... Πικραχωρήσατέ μας τὸν λό-
γον.

— Δότες μας καὶ σεῖς τὸν Ῥοβέρτον
Κλαϊρεφόν!

— Εἰξεύρετε ὅτι τώρα εἶνε τῶν ἀδύ-
νάτων.

— Βέβαια! εὐκολώτερον εἶνε νὰ πρά-
ξῃ τις τὸ κακὸν παρὰ νὰ το διορθώσῃ!

— Δὲν θὰ θελήσετε νὰ ἰδῆτε τὸν κύ-
ριον Καρβαγάν;

— Πρὸς τί;

— Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ συμβιβασμός.

— Ἐπὶ τοῖς ὅροις τοὺς ὁποίους προ-
τείνετε, οὐδέποτε.

— Λοιπὸν θὰ παραστήσετε τὸ οἰκτρὸν
θέαμα υἱοῦ καταπολεμοῦντος τὸν πατέ-
ρα του;

— Ἐμποδίζω αὐτὸν νὰ πράξῃ πράγ-
ματα τὰ ὁποῖα ἀποδοκιμάζω, ἴσα ἴσα
ἀντιτάσσω κατ' αὐτοῦ αὐτὰ τὰ συμφέ-
ροντα τῆς τιμῆς του.

— Δὲν ἔχετε νὰ προσθέσετε ἄλλο τί-
ποτε;

— Ὁ πατήρ μου ἤκουσεν ὅσα εἶχον νὰ
εἶπω... Τώρα δὲν ὑπολείπεται ἄλλο, παρὰ
νὰ ἐνεργήσω.

— Προσέχετε, κύριε Καρβαγάν.

— ὦ! εἰξεύρω πῶς δύναται νὰ προβῆ
ἡ ἀποτυχούσα ἀπληστία σας.

— Εἰρήνην ἢ πόλεμον; Διὰ τελευταίαν
φορὰν ὁμιλήσατε... Σὺς δίδω τὴν χεῖρά
μου...»

Ὁ Γεώργιος ἀποβλέψας πρὸς αὐτὴν
μετὰ καταφρονήσεως καὶ ὑψῶν τοὺς ὤ-
μους εἶπε:

— Πρὸς τί; Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ρίψω
εἰς αὐτήν.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ ἀπόκρισιν, χω-
ρὶς νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸν, ἀπεμακρύνθη
καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἐν τούτοις φῆμαι διάφοροι διεδίδοντο
περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀντιθέτων. Πάντα
λίθον ἐκίνουν ἵνα ἐπιτύχῃσι τὴν καταδικ-
κὴν τοῦ Ῥοβέρτου. Ἐλέγετο ὅτι ἔξοχος
τις δικηγόρος τῆς πρωτεύουσας ἔμελλε νὰ
ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαια τοῦ Τρεχανέμη.
Ταῦτα καὶ μυρία ὅσα ἄλλα μανθάνουσα
ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα ἐδυσφόρει καὶ ἐπέμενεν
ἀπαιτούσα νὰ ἴδῃ τὸν Γεώργιον.

— Μὰ πρέπει τέλος πάντων νὰ τον ἰ-
δοῦμεν, νὰ συνομιλήσωμεν, νὰ μάθωμεν
τί σκέπτεται, τί ἐλπίζει! Ἐγὼ εἰξεύρω
ὅτι ὁ δικηγόρος ἔχει χρέος κατὰ πρῶτον

μὲν νὰ διδῇ θάρρος εἰς τοὺς πελάτας του
καὶ κατὰ δεύτερον λόγον νὰ τους κάμνῃ
νὰ κερδίζουν τὴν δίκην των.

Τὶ δικηγόρος λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ὁ ἀό-
ρατος δικηγόρος; Τὸ ὄνομα του καὶ ἡ
φήμη του εἶνε μεγάλη ἐγγύησις, δὲν λέγω
ὄχι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω πεποιθήσιν εἰς αὐ-
τόν, ἂν δὲν ἔλθῃ νὰ ὁμιλήσῃ ἐδῶ ἐμπρὸς
μου μίαν ὥραν χωρὶς νὰ τα χᾶσῃ.

Ἡ Ἀντωνία ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἐπι-
πιμονὴν τῆς θεῖας τῆς ἠναγκάσθη νὰ
γράψῃ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον Μαλεζῶ
παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν Γεώρ-
γιον εἰς τὸ πύργον.

Δὲν περιγράφεται ἡ συγκίνησις τοῦ Γε-
ωργίου εἰσερχομένου εἰς τὸν πύργον Κλαϊ-
ρεφόν. Εὐρέθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπέναντι
τοῦ μαρκησίου, τῆς θεῖας Ἰσαβέλλας καὶ
τῆς Ἀντωνίας, χωρὶς οὐδ' αὐτὸς νὰ νο-
ήσῃ πῶς διῆλθε τὴν αὐλὴν καὶ τοὺς δια-
δρόμους. Νέφος λοιπὸν πυκνὸν ἐσκίαζε
τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸ αἷμά του ἐσύριζεν
εἰς τὰ ὠτὰ του καὶ ἐνόμιζεν ὅτι βαδίζει
ἐντὸς φλογῶν. Ἦκουσε δὲ τὴν φωνὴν τοῦ
Μαλεζῶ λέγοντος:

— Ὁ κύριος Γεώργιος Καρβαγάν, τὸν
ὁποῖον σὰς παρουσιάσω, κύριε Μαρκήσις,
δεσποινίς, ὁ κύριος Γεώργιος Καρβαγάν.

Ὁ Μαρκήσιος ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς
μετὰ φαιδρότητος καὶ εἶπε:

— Καλῶς ἦλθε.

Ὁ νέος προσέκλινε καὶ ἐκάθισε παρὰ
τῇ ἐστία ἐπὶ ἔδρας ἣν ὦθησε πρὸς αὐτὸν
ἡ Ἀντωνία.

Μετὰ σύντομον ὁμιλίαν περὶ τῆς ὑπο-
θέσεως, ἡ Ἀντωνία ἠγέρθη καὶ ἠξήληθεν
εἰς τὸν ἐξώστην, ὁ δὲ Γεώργιος ἀγόμενος
ὑπὸ δυνάμειος ἀκαταγωνίστου ἠκολούθη-
σεν αὐτήν. Ὁ παρὰ τοὺς πόδας τῆς νεά-
νιδος καθήμενος κύων ἠγέσθη καὶ αὐτός,
καὶ πλησιάζας πρὸς τὸν νέον ὑσφράνθη,
καὶ τον παρετήρησε διὰ τῶν μεστῶν με-
λαγχολίας ὀμμάτων του ὡς ἐὰν ἔλεγε: «Σὲ
μαντεύω, αἰσθάνομαι ὅτι καὶ σὺ εἶσαι, ὅ-
πως ἐγὼ καλὸς, ἀφρωσιωμένος, πιστός. Καὶ
ἠπίως ἔλειξε τοῦ Γεωργίου.»

— Ἀλλόκοτον ζῶν! εἶπε ἡ θεῖα Ἰσα-
βέλλα, πρώτη μου φορὰ τὸ βλέπω νὰ μὴ
ἀγριεύῃ ὅταν ἰδῇ ξένον ἄνθρωπον. Ἐν τού-

τοίς τὸν κύριον Κροϊμενίλ ποτέ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τον ὑποφέρει.

— Μὰ δὲν τον περητῆρησες τί νέος εἶνε ἀδελφὴ μου! εἶπεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν. Εἶνε ἄγγελος, ἔχει ψυχὴν ἀγγελικὴν, καθόλου δὲν ὁμοιάζει τὸν πατέρα του. "Ὅχι! ὄχι!! ὄχι!!! Καὶ θὰ τον ὑπερασπίσῃ τὸν Ῥοβέρτον μας, βέβαια. Δικὴ μου ἰδέα ἦτο νὰ τον προσκαλέσωμεν. Καὶ εἰξεύρεις, θείτσα, ὅτι ὄλαι μου αἱ ἰδέαι εἶνε ἐπιτυχεῖς!

Ἡ θεία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μορφάσασα.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντωνία πρὸς τὸν Γεώργιον, τί εἶνε ἡ κατοικία μας;... Ἄλλ' ὅμως καὶ τοιαύτη οὔσα εἶνε ἰδική μας, καὶ τοῦτο ὀφείλομεν εἰς ὑμᾶς καθὼς ὑποπτεύω. Σεῖς εὐρήκατε τὸν συμβιβασμὸν ὅστις μας ἐπιτρέπει νὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ζῶμεν ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς τόσον εὐνοϊκῆς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τόσον ταχεῖας οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ὁ αἷτιος εἰμὴ σεῖς. Εἶθε νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥοβέρτου μας.

— Ἐὰν ἤρκει μόνη ἡ θέλησις, θὰ σας ἠγγυώμην ὅτι θὰ τον σώσω τὸν ἀδελφόν σας. Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σας ὑποσχεθῶ ὅ,τι δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐν τούτοις ἔστε βεβαία ὅτι θὰ εὖρω δυνάμεις ἀνεπίστους ἐν τῇ συναίσθησει τοῦ δικαίου μου καὶ ὅτι ὅσον δυσκολωτέρα θὰ εἶνε ἡ ὑπόθεσις, τόσον μᾶλλον θὰ προσπαθῶ νὰ νικήσωμεν.

— Εἶνε ἀπαραίτητον, κύριε, νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἔρχεσθε συχνὰ νὰ μας βλέπετε. Διότι πάντες θὰ μας συκοφαντῶσιν, καὶ εἶνε ἀνάγκη ὑμεῖς νὰ μας γνωρίζετε ἐκ τοῦ πλησίον, ὥστε νὰ δυνηθῆτε νὰ μας ὑπερασπίσετε ἐν γνώσει, κύριε Καρθαγάν. Ἀναγνωρίζω ὅτι σὰς ἐπιβάλλω θυσίαν μεγίστην παρακαλῶν σας νὰ ἔρχεσθε εἰς οἰκίαν ὅπου δὲν θὰ εὐρετε ἄλλο τίποτε, παρὰ ἕνα γέροντα ἀσθενῆ καὶ γυναῖκας σκυθρωπὰς καὶ κατηφεῖς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν θυσίαν.

Ὁ Γεώργιος προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖς.

Ἐπανήρχοντο ἤδη εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἀντωνία. Ἐν ᾧ δὲ εἰσῆρχοντο, ἤκουσεν ὁ Γεώργιος τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν λέγουσαν μετ' ἀγανακτήσεως πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Μὰ αὐτὸς δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του! Τόσον ὀλιγόλογος δικηγόρος ποτέ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ το σώσῃ τὸ παιδί! Ὁ τι καὶ ἂν μου εἶπῃς, δὲν θὰ μού το γυρίσῃς τὸ κεφάλι, ὅτι ἕνας δικηγόρος εἰμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν πελάτην του ἂν δὲν ὁμιλεῖ δύο ὥρας κατὰ συνέχειαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεκρίθη διὰ τῆς παιδικῆς φωνῆς τους.

— Δικὴ μου ἦτο ἡ ἰδέα!... Μὴ φοβῆσθε καθόλου, θείτσα... Εἶνε δική μου, καὶ εἶνε καλή...

Ὁ Γεώργιος μετὰ τοῦ Μαλεζῶ ἐχαίρεισε τὸν γέροντα, τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν καὶ προπεμπόμενος ὑπὸ τῆς Ἀντωνίας

μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης, ἀπῆλθε. Ἦρχετο δὲ καθ' ἐκάστην εἰς τὸν πύργον καὶ εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν εὖρε καὶ τὸν Κροϊμενίλ. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι νέοι ἐξετίμησαν ἀλλήλους καὶ ἠγαπήθησαν, ἀμφότεροι αἰσθανθέντες ὅτι δὲν ἦσαν ἀντίζηλοι καὶ ἀντίπαλοι, ὡς διεννοοῦντο πρὶν σχετισθῶσιν, ἀλλὰ σύμμαχοι καὶ φίλοι πιστοὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Ἡμέραν τινὰ περὶ ὥραν 5 μ. μ. κατερχόμενος ὁ Γεώργιος ἐκ τοῦ πύργου ἤκουσε τὸ ὄνομά του. Σταθεῖς, εἶδεν ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ γηλόφου τὸν πατέρα του.

— Ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς σὺ πρῶτος, εἶπεν ὁ γηραιὸς Καρθαγάν, πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ ἔλθω. Θέλεις νὰ συνομιλήσωμεν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας;

Καὶ ἀποχωρήσαντες εἰς τὴν λόχμην, ἐκάθησαν ἐπὶ τινος ὑψώματος τοῦ ἐδάφους,

Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ συνδιάλεξις των ἦτις ἐγένετο ζωηρὰ καὶ παραχώδης, εἰς οὐδὲν εὐάρεστον κατέληξε.

— Δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις, εἶπε τέλος ὁ γηραιὸς. Σωρεύεις κατὰ τῆς κεφαλῆς σου φοβερὰ μίσση, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ εἰμπορέσω ἴσως νὰ σε προφυλάξω μέχρι τέλους... Ἀλλὰ μὴ ζαναπεράσῃς ἄλλοτε ἀπ' ἐδῶ!.. Ὅταν πηγαίνῃς ἐπάνω, νὰ πηγαίνῃς ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμον Χαῖρε!

Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἀπῆλθε σχεδὸν τρέχων πρὸς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, ὁ δὲ υἱὸς ἐπανήλθεν εἰς τοῦ Μαλεζῶ, διανοούμενος καθ' ὁδόν: Ὁ πατὴρ μου ἠθέλησε νὰ με φοβίσῃ... Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ μεταβαίῃ εἰς τὸν πύργον διὰ τῆς αὐτῆς ἀτραποῦ τοῦ γηλόφου. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανερχόμενος τὴν 6 μ. μ. εἰς τὴν πόλιν, ἀκριβῶς ἐν τῇ καμπῇ τῆς ἀτραποῦ ἤκουσε πυροβολισμὸν καὶ κλάδος σημόδας θραυσθεῖς ἕνα πόδα μακρὰν τῆς κεφαλῆς του, κατέπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του. Δι' ἐνὸς ἁλματός ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἀτραποῦ καὶ ὀχυρώθη ὀπισθεν τῶν δένδρων, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν εἶδε ψυχὴν οὐδὲ ἄλλον τινὰ θόρυβον ἤκουσεν. Ὡς φαίνεται ὁ πυροβολήσας εἶτε ἔφυγε παρρηθὺς εἶτε ἐκρύβη που. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ λάμπει τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐφάνη ἀνερχόμενος εἰς τὸν οὐρανὸν λευκὸς καπνός.

— Δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι εἶνε ὁ Τρεχανέμης, διεννοήθη ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐκ δευτέρου; Καὶ εἶχε καιρὸν νὰ πυροβολήσῃ... Ἴσως ἤθελε μόνον νὰ με φοβίσῃ... Ἐν τούτοις ἡ σφαῖρα διήλθε πολὺ πλησίον μου.

Τότε ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλήν τοῦ πατρὸς του. Βεβαίως ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πείσῃ τὸ κτήνος τοῦτο νὰ μὴ προβῇ εἰς τοιοῦτον κακούργημα, ἔσπευσε τοῦλάχιστον νὰ δώσῃ εἰδῆσιν εἰς τὸν υἱόν του νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του.

Καλὸν καὶ τοῦτο! δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῆ πᾶν ἔχνος στοργῆς ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ γηραιοῦ Καρθαγάν.

Ὁ Γεώργιος εἰς οὐδένα εἶπε τίποτε

περὶ τοῦ συμβάντος τούτου, ἀλλὰ μόνον ἠλλάξεν ὁδόν.

Προσεγγίζοντος τοῦ χρόνου τῆς δίκης, ἐδέησε νὰ μεταβῇ ὁ Γεώργιος εἰς Ῥουέννην καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὸν πελάτην του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐπέμενε νὰ συνοδεύσῃ τὸν Γεώργιον.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου, καλὸ μου παιδί! Νὰ εἰμπορῶ νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὰ λόγια τοῦ Ῥοβέρτου μου.

— Καλὲ θὰ του ὁμιλήτε μόνη σας καὶ θὰ ἀκούετε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ λόγια του. Θὰ λάβω ἄδειαν νὰ τον ἐπισκέπτεσθε καθ' ἡμέραν.

— Λοιπὸν ἐμπρός!... Μὴ χάνωμεν καιρὸν... Θὰ ἐτοιμασθῶ γρήγορα γρήγορα, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας... Ἄγαπητέ μοι φίλτατέ μου.

Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς ἡ γηραιὰ κόρη ἐνηγκαλίσθη τὸν Γεώργιον καὶ ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον νὰ ἐτοιμασθῇ, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἦτο ἕτοιμος.

Ἀπερχόμενος ὁ Γεώργιος εἶπε πρὸς τὴν Ἀντωνίαν:

— Σήμερον βλέπομεθα διὰ τελευταίαν φορὰν μέχρι τῆς δικασίμου ἡμέρας· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μοι ὑποσχεθῆτε ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔλθετε, διότι ἡ παρουσία σας θὰ ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τὸν ἀδελφόν σας. Ἐγὼ δέ... ἔστε βεβαία ὅτι ἐκεῖ ἐμπροσθέν σας καὶ πρὸς χάριν σας θὰ κάμω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ.

Ἡ Ἀντωνία προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖσα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ πρῶτον:

NANI-NANI

Διήγημα Ἀλβέρτου Λερού.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ἔπηνλος, τῇ προσκλήσει τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον ἀνακλίντρον τινὸς καὶ διηρώτα βεβαίως ἐαυτὸν πόθεν ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ.

— Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ; ἠρώτησεν ἡ χήρα διὰ τόνου φωνῆς ἥκιστα ἐνθαρρυντικοῦ.

— Θεέ μου, κυρία, ἐφέλλισεν ὁ σωτὴρ τῆς Θηρεσίας, τὸ ὄνομά μου σὰς εἶνε ἀγνωστον, καὶ θὰ παραξενευθῆτε βέβαια, διότι λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ παρουσια-